

Убийство по милост

Денис Топов

2018 г.

Денис Топов
Убийство по милост

Copyright © 2018 Денис Топов

© Издател – Сердика ИТ

© Редактор – Мартина Неделчева

© Корица – Теодора Василева

ISBN 978–619–716–324–7

www.DenisTopov.com

denis.topov96@gmail.com

Книга 2:

Убийство по милост

Денис Топов

2018 г.

Глава 1

– Страхувам се, детективе – с треперещ глас каза отрупаната с бижута възрастна дама, която седеше на стола срещу младия детектив в офиса му.

– Опасявам се, че може да се случи най-лошото.

– Разкажете ми всичко още от самото начало, госпожо. Възможно най-подробно – внимателно я насочи събеседникът ѝ, детектив Дарис.

– Казвам се Елис Ротърфорт – продължи тя, след кратко колебание. – Собственичка на имението „Мийнтайм“, за което, предполагам, сте чували. Семейството ни притежава доста акции и части от големи фирми. Ние сме доста заможено семейство, но винаги сме се старали да стоим далеч от публичния живот и да живеем необезпокоявани от медиите. Аз и покойният ми съпруг, Руфус, дадохме всичко от себе си, за да изградим едно здраво и добре подсигурано семейство. Двамата с него винаги сме се опитвали да поддържаме спокойствието и разбирателството у дома. Аз съм на седемдесет и три години, млади господине. Седемдесет и три! И цял живот съм давала всичко от себе си за своето семейство, за това да ги закрилям и да бъдат щастливи. Разберете ме... на пределна възраст съм. Колкото и да ми се иска, физически е невъзможно да продължа да бдя над тях. Болезнено е, когато в

сърцето на човек има толкова силен пламък, но на този пламък не му е дадена възможност да продължи да гори.

През последните месеци в нашето семейство се случиха доста потресаващи и обезпокоителни събития. Разбирате ли, имам две деца – Роналд и Миранда. Те, разбира се, имат свои семейства, или поне имаха, докато... не им бяха отнети. Преди няколко седмици и двамата изгубиха човека до себе си.

Аз съм майка, но също съм и баба. Дъщеря ми, Миранда, има бебе, което се роди малко преди съпругът ѝ да почине. Кръстиха я на мен – Елис. Толкова невинно и прекрасно създание е! Причината да дойда при вас днес е, че се страхувам за живота ѝ, както и за живота на децата си. Имам основания да смятам, че след като баща ѝ и леля ѝ бяха убити, защото вярвам, че става въпрос за убийство, то рано или късно нейният живот ще бъде застрашен.

Съпругът ми, Руфус, почина преди три дни. Старост. Това го настигна. Сигурна съм, че и той би искал внучето ни, както и нашите деца, да бъдат в безопасност. Затова ви моля детективе, от все сърце ви моля, помогнете ми. Искам да разберете какво се случва. Искам да разберете кой стои зад унищожението на цели три семейства и да опазите децата и внучето ми. Това е най-ценното, което имам – семейството. Помогнете ми да го опазя!

– Първо искам да изразя съболезнованията си – Детективът се изкашля, за да прочисти гърлото си от дългата пауза, през която не бе казал и дума. – И второ – бих искал да ви задам един въпрос.

– Да, разбира се. Питайте каквото пожелаете.

– Това ли е всичко? Сигурна ли сте, че не пропускате нещо? – детективът отправи подозрителен поглед към възрастната дама.

– Абсолютно! Не мога да се сетя за нищо друго съществено, което да се отнася към случая. Кое намирате за странно?

– Всъщност, ако трябва да бъда честен... – замисли се детективът и се изправи за кратка разходка около кабинета си. Докато се разхождаше, той погледна към часовника си и се спря – ...няколко неща намирам за любопитно странни.

– Кои по-точно? – попита с изморен глас Елис, сякаш губеше всякаква надежда.

– Казахте, че снаха ви и зет ви са починали преди няколко седмици, нали? – попита мъжът и Елис потвърди с кимане. – Интересно ми е защо идвате едва сега, а не веднага след като са били убити, както смятате? – детективът отново седна на стола си срещу възрастната дама.

Погледът му бе остър и смуцаващ. Почти не мигаше.

– Както вече споделих – отговори жената след поредна дълга пауза – съпругът ми почина преди три дни. Докато той беше жив вярвахме, че заедно можем да се справим с всичко, но сега...

– Смятате ли, че самата Вие сте в опасност? – попита рязко Дарис.

– Аз? – дамата искрено се стресна – Не. Не ме и интересува моята сигурност. Интересува ме само безопасността на семейството ми.

– Друго, което ме притеснява, госпожо, и поради което смятам, че пропускаете да ми кажете нещо важно е, че нито веднъж не споменахте, дори не намекнахте за някого, когото подозирате. – детективът я изгледа още по-внимателно в очакване тя да покаже емоция, която той да се опита да разчете.

– Какво имате предвид? – Елис придоби объркано изражение. – Ако подозирах някого или знаех кой стои зад това, то нямаше да идвам при вас!

– Права сте. Не ви обвинявам в нещо. Просто почти винаги, когато някой отива при детектив или в полицията, подозира поне един човек, когото задължително споменава и препоръчва за наблюдение. Просто ми се стори странно.

– Може би просто не съм като останалите – отвърна успокоена Елис. – Моите уважения, детективе, но аз съм възрастна и почтена жена. Не мога да посоча с пръст някого, когото подозирам, без да имам каквито и да било доказателства срещу него. А и, ако имах съмнения, то – повярвайте ми – досега да бях наредила да се погрижат за този злодей.

– Разбирам... – отвърна замислен Дарис, след което се усмихна бодро и

продължи – Тогава как желаете да процедирам с разследването? – сега младият детектив се облегна назад в стола си, без да изпуска събеседничката си от очи.

Възрастната жена получи своя момент за размисъл с поглед, отправен към прозореца, който се намираше точно зад детектива, откъдето се виждаха върховете на няколко издигащи се пред сградата дървета.

– Харесват ли свежия горски въздух? – с усмивка попита тя накрая.

– Да, разбира се – леко объркан отговори детективът.

– Е, тогава можете да дойдете с мен в имението „Мийнтайм“, където да отседнете като мой гост, докато разрешите случая. Ще ви бъдат предоставени всички необходими документи, свързани със случая. Ще имате достъп до всичко необходимо – дамата на свой ред изглежда младия мъж изпитателно, сякаш доволна от внезапно хрумналата ѝ идея.

– Защо избрахте мен? – неочакваният отговор сякаш стресна Елис и тя не отговори веднага.

– Заради първият ви случай. След като стана обществено достояние, останах силно впечатлена от вас – за миг на лицето на възрастната жена се появи крива усмивка, но бързо угасна.

Тя силно се надяваше този довод да е достатъчен за младежа.

– Ако сте запозната с първия ми случай, значи сте наясно и как приключи, нали?

– Да... – с едва доловим шепот отвърна тя.

– И въпреки това решихте да дойдете при мен? – Дарис явно бе искрено изненадан, за да се наложи да се повтаря.

– Дойдох тук именно заради това – сега Елис уверено вдигна глава. – И двамата сме достатъчно умни и знаем за какво говоря. Също така разчитам и на пълната ви конфиденциалност за случая, разбира се. Положих огромни усилия да се погрижа информацията относно смъртните случаи да не достига до публичното пространство. Макар и незаконно, официалните смъртни актове наредих да бъдат подправени. Причината за смъртта е обикновената и скучна естествена смърт.

– А каква е реалната причина? – заинтригува се Дарис.

– Точно на това се основават съмненията ми за безопасността на другите от семейството – жертвите са били отровени.

– Как? – продължи да настоява с неподправен интерес детективът.

– Когато дойдете в имението... – Елис се изправи внезапно от стола и, помагайки си с ръце, се опря на бюрото – ...ще Ви се предоставят всички необходими документи.

– Къде се намират сега децата Ви? – не се отказа детективът.

– Разполагат с лични домове, макар и да са, най-общо казано, само на няколко метра от имението. След смъртта на баща им пожелах да се върнат при мен в дома ни. До тази вечер трябва вече да са се настанили.

– Добре... Тогава очаквайте още тази вечер да се присъединя към тях.

– Ще бъда особено благодарна – Елис погледна към сребристия часовник на ръката си. Изглеждаше доволна от развоя на събитията и най-вече от това, че лично го бе постигнала. – Вече би трябвало да сте получили превода от шестцифрената сума по сметката си за услугите ви. Стаята ще бъде готова преди пристигането ви. Приятен ден, детективе.

Елис излезе от офиса на детектива, качи се при шофьора си и просто си тръгна.

Детективът остана леко изненадан от високата сума, която възрастната жена бе разпоредила да му бъде изплатена, дори още преди да се срещнат и преди той дори да се съгласи да приеме.

Изпита известен респект към нея и нейната решителност. След това извади своя тефтер, в който си водеше записки, или по-скоро ползваше за нещо подобно на дневник, и надраска нещо набързо...

Глава 2

В късния следобед на същия ден стана точно така, както се бяха разбрали – детективът пристигна с колата си, марка „Тесла Модел 3“, пред имението „Мийнтайм“, където му бе даден пропуск от охраната, след което продължи към сградата.

Самата главна сграда беше изключително красива и просторна, барокова на вид. Няколко отделни по-малки сгради в рококо стил изглежда се използваха предимно от персонала.

На входа имаше пазачи, като можеха да се забележат и останалите охранители, които патрулираха навсякъде.

Малко по-навътре детективът стигна до идеално поддържана тревна площ и разкошни цветни градини. Това място очевидно се нуждаеше, а и разполагаше, с армия от прислуга.

Вкусът на Елис към естетиката и поддръжката на мястото определено се забелязваха. Още в началото Дарис беше забелязал, че старата жена имаше стил и класа, възпитанието на „старото поколение“ и съответната гордост. Аристократичният стил на жената се понрави на детективът, който също можеше да бъде охарактеризиран с него.

Елис успешно беше пренесла в дома си онзи традиционен, трудно уловим дух, който струеше от

старите филмови ленти. Имението бе обгърнато от спомена за минало, пропито с победи.

Детективът слезе от колата си, облечен в типичния си официален черен костюм и бяла риза, допълнени с черна вратовръзка, на която имаше сребриста игла. Така облечен той посрещаше и приключваше всеки свой случай. Това бе, както казваха хората, неговата запазена марка.

Дарис очакваше да бъде посрещнат от възрастен и грохнал иконом, но остана приятно изненадан от точно обратното.

Г-н Дрейн, както се представи изненадващо младият човек, го съпроводи до стаята му, където остави багажа и го осведоми, че при нужда е на негово разположение. След това го остави. Но да стои на едно място въобще не беше по силите на детектива. Той веднага се впусна в изучаване на имението.

Излезе спокоен от стаята, без дори да е пипнал багажа си, и започна да се разхожда по коридорите, да оглежда картините и да хвърля поглед в стаите, през които минаваше.

Слънцето се спускаше и преминаващите през големите прозорци лъчи обагряха постепенно имението в оранжево-жълти тонове. Започна да се смрачава, но това сякаш изобщо не впечатляваше Дарис. Той сякаш нямаше никакво търпение и желаше час по-скоро да бъде напълно наясно с целия дом така, сякаш винаги бе живял тук. Ентусиазмът му бе несравним.

Разхождайки се по този почти нехаен начин, детективът забеляза жена, за която предположи, че

най-вероятно би могла се грижи за възрастната Елис, затова учтиво къде би могъл евентуално да открие домакинята.

След като му казаха да продължи по коридора и да завие вдясно, младият мъж попадна в голяма открита библиотека, където Елис сякаш го очакваше още от преди това. Двамата се поздравиха и той седна на стола срещу възрастната жена, когато тя го покани с жест.

– Какво искате да знаете, детективе? – директно попита Елис, сякаш едва дочакала да зададе въпроса.

– Какво Ви кара да мислите, че искам да знам нещо конкретно? – отвърна Дарис с усмивка.

– Именно този въпрос ме кара да мисля това – засмя се Елис.

Изглеждаше много щастлива дори само заради възможността да участва в тази игра с бърза размяна на въпроси и отговори.

– Наистина сте добра в това – мъжът не се сдържа да не отвърне на усмивката ѝ. – Трябвало е да станете детектив. Доста сте проникателна.

– Обръщайте се към мен с Елис. Харесвам името си и обичам да го чувам. Не съм станала детектив, наистина, но използвах своята проникателност в други сфери. Е, както вече споменах по-рано днес, – тя взе папката от бюрото си и я подаде на детектива – това са необходимите документи, свързани със смъртта на близките ми.

Детективът хвърли бърз поглед на доклада от аутопсията и за откритата в организма на жертвите отрова от стрихнин. Не били открити никакви външни наранявания, което според него означаваше,